

χαίρε, κόρη τῆς Ἑλλάδος, χαίρε, κεχαριτωμένη,
τὸ Κορδόνι μετὰ σοῦ.

Τι κακό, τι νταχτατοῦρι
μὲ τὴν τόση ρητορεία !...
κι' ἄλλοι τόκοι κακοποῦρι
ἀπὸ τὴν ψηφορραία,
κι' ἄλλοι, καλτασι τοῦ διαβόλου,
δὲν ἐπήγαμε καθόλου,
μὴν ὁ Θεὸς τοὺς κακίωση
καὶ Κουβέρινο δὲν τοὺς δώση.

Εἶναι πρώτης ζευξιὰ
νὰ βουρλιζωνται πολλοὶ
ρεμπσεκίρηδες τριλλοὶ
γιὰ τῆς κόρης τὰ προικιά,

κι' ὁ Θεόδωρος μὲ τούτους νὰ μὴν εἶναι ἴσ' ἀ καλὰ του,
νὰ θυμῶν, νὰ φουριζῆ, νὰ κουνῆ τὰ δάκτυλά του.

Μήτε Ράλλης, μήτε Στάνης νὰ μὴ βγάλη τοιμουξιά...
τὸ Διαγγέλιμα τοῦ Θερόνου θυμηθῆτε, βρὶ παιδιὰ,
δοῦτο βράζει ἴσ' τὴν εἰρήνῃ μὲ κρυφὴ τρικλοποδιὰ
καὶ μὰς κάνει περιβόλι τὴν κλεισιμένη μας καρδιά.

Τέτοιο γράμμα, ποῦ τὸ βλῆσαι κι' ὀλο λὲς εἶν τούτω νικά,
δὲν ἀξίζει ἴλιγη προίκα ;
τέτοιο γράμμα, ποῦ τὸν Φραγκῶν ἐσυμμαζέψῃ τῆς γλώσσας,
δὲν ἀξίζει τετρακόσας ;
Καὶ γι' αὐτὸ μοναχὰ πρίπει νὰ χαρίσεται ἴσ' τὴν κόρη
τετρακόσας μὲ τὸ ζέρι.

Βασιλεῖς πολεμικῆ,
μὴ γι' αὐτὸ χελιάσῃς τώρα,
καὶ τὸν καθὶ τενεκί
ἀπὸ μίσα σου συχάρα.

Μὴ γι' αὐτὰ ποῦ τοσκμπουνίζουν μὲ στιγμὴ κακοκοροίσις,
μὴ ποτὶ τῆς τετρακόσας σὰν Ουμβέρτος τῆς γυρίσις.
Ἔλα νὰ μὰς γίν' ἡ χαρὶς,
καταδέξου δὲ τῆς πάρης,
εἶναι ἴλιγαι, Βασιλεῖρα μου, μὰ δὲν δίνουν πρὸ πολλοῖς,
τετρακόσας καὶ καλαῖς.

Μὴν ἀκούς τοὺς φωνακλάδες, ποῦ φρονιμάζου ἴσ' τὴν Βουλῆ,
μὴ θαλῆσις νὰ μὰς κάνῃς μίξ τέτοια προσβολή,
γιατὶ τότε κι' ὁ λαὸς σου μακίρους σάκκουσ δὰ φορίση,
μὰ κι' ἡ πίστις τῆς Ἑλλάδος περισσότερον δὰ πείρη.

Τι θὰ πῆ καθίνας ξένος κι' ἀθυρόστομος σκληρῆς,
ὅταν μάθῃ πὺς τὴν προίκα δὲν πύδοκῃσις νὰ πάρῃς ;
Βιδιχὶ θὰ πῆ καθίνας πὺς μὰς δέρινε τόση φώρα,
ποῦ καὶ σὺ μὰς ἐλυπήθῃς καὶ δὲν θίλις προίκας τώρα.
Γαλιαντόρος ὅπως πάντα καταδέξου τῆς καὶ πάρης,
εὐλαδῶς σοῦ τῆς προσφέρει τῆς φακῆς ὁ Μπουκαπέρτης,
μὰ κι' ἰγὼ μαζὶ μὲ τούτων
ἴγκυαυγμένους εἰς πλοῦτον,
ἐρχομαι σκυρτός μπροστὰ σου
καὶ θερμῶ παρακαλῶ
τὴν Μεγαλειότητά σου
γιὰ τοῦ γένους τὸ καλὸ
νὰ δεχθῆ τὴν προίκα τούτη,
κι' ἀπὸ μίνα τὸν ταϊροῦρη.

Τρὶς ἀνάθεμα καὶ πάλιν ἴσ' ἀ γράϊας περιστάσις,
ποῦ μὰς τρώει τὸν παρα μας τὸν πολίμαν τόση ὀρκῆσις,
ἄλλως γιὰ τὸν Ρώσο Δούκα
τόσοι λάτρεις σου σημεῖοι
θάβγαζαν καὶ τὰ σουτοῦκα
καὶ θ' ἀπίμεναν γυνοῖ.

Ἄγγελος μὲ φαβορίταις ἴσ' τὴν Μαρία παραστῆσαι
καὶ τὴν προίκα τῆς μετρή...

Ἐχ ! ἂν εἶχαμε παράδει, δὲν θὰ ζώδιους φουσίαι
καὶ γιὰ μπάλους καὶ λουτρά.

Τρὶς ἀνάθεμα ἴσ' τὴν φτώχεια, ποῦ τὸ κράτος δὲν ἀρίνει
μὲ τὸ φταρῆ νὰ τὰ χυγῆ.

Πάντα φτώχεια, πάντα χλιείη,
κι' ὅταν ἕνας βασιλεῦς

σὲ Κουβέρινο σὰν καὶ τούτω, Βασιλεῦς κλεῖται μάρτυς,
ὅμως πέρτα σοῦ φαναῖσις γαλιαντόρος Μπουκαπέρτης,
ποῦ ἴμπορῆ καμινῶν ἡμέρα τὸ σπασίρινο τὸ Κορδόνι
νὰ προκίση καὶ κορίτσα δίχως μπάριμα ἴσ' τὴν Κορώνη,
κι' ὄχι μόνο Πριγκιπίσις καὶ παντάμορφας κοκκῶνας,
ποῦχουν μπάριμα καὶ πιτέρα καὶ παππούλη μὲ Κορώνικαις.

Εὐτυχία μὰς γελᾷ
καὶ προσίξετε καλὰ

νὰ μὴ βλάτε μὴτ' ἐνὶ ἴσ' τὸ προικὸ λυκοκοντόρο,
δῶστε τα σὲ μπάριμα-ντόρο,
νὰ χυθῆ μὲς ἴσ' τὸν Παλλάσι
μπάριμα-ντόρος παστρῆς,
νὰ γυαλίση καὶ τὸ μάτι
τοῦ μεγάλου μας Δουκά.

Ἄγγελος μὲ φαβορίταις πρὸς τ' Ἀνάκτορα πηγαίνει
φορτωμένος ἐκ χρυσῶν...

χαίρε, κόρη τῆς Ἑλλάδος, χαίρε, κεχαριτωμένη,
τὸ Κορδόνι μετὰ σοῦ.

Καὶ καμπόσις ποικιλίας, μὲ ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἡ χίρα τοῦ Παράσχου ἐβδὴσι τώρα πρώτον
τοῦξ ἐκ κομμάτων ποικιλίας κι' ἐνεκόντων
τοῦ μάγου ποικιλίας, τῆς μόνης ἀβέδου,
ποῦ δὲν τὴν τρέπει πάλιν πικρὸς καμῆς καὶ πένος.
Καὶ πορὶ πρὸς τῆς καρδίας τῆς ποικιλίας ἐγγύων
δὲν θὰ τρέπει τώρα μ' αὐτὸν τὸν νῆσι τῶνον ;
καὶ πορὶ τῆς Μούσης λάτρεις μὲ τὴν φλῆν προίμαν
δὲν θὰ προσέρη φέρον ἴσ' τὸν ποιητὸ τὴν ἀμνηστῆ ;

Μέγα τὸ Βενδοχέριον τῆς Ἀγγιλίας τὸ γνωστὸν,
μὲ ὄλο λόγια τερρακί καὶ καθ' ὅλα διαμαρτυρῶν.
Καταλμῆται μὲς ἴσ' ῥῆτα, καταλμῆται μὲς ἴσ' τὴν κλειῶτο,
ποῦ τὸ βλῆσαι σὸν τὸν χῆμα καὶ φονάσις ταῖνας τοῦτο ;
Ἄν ῥουτῆ καὶ τὰ ἐπιμὲ του, ῥωμιτῆς γνωστὸν σὺς κάνεις
πὺς κι' ὁ Δουκόσις τῆς Ρωμῆς ἴμπερ σ' αὐτὰ τὸν νῶ σου χάνει
κι' ὀλο νίκτορ κι' ἄρβροσις ὁ Διόνουσις κενῶν...
Λιδαδὲ τὸ δειλῶνι, Λιδαδὲ τὸ κυβερῆ.

Ὁ Φάλλμος, ὁ σκευτῆς τῆς Σπάρτης ὁ μεγάλος,
ποῦ κεραμῆ σκευτῆς νὰ συνιτῆ τὸ κέλλο,
εὐφῆσις τώρα ἴσ' μὲ σκευτῆς τριλλῆ,
ποῦ κι' ἴσ' ῥῆ μὲ τούτω σοῦ ταῖνας ποικιλίας,
κι' ἂν εἶλις, Φασοῦλη σου, σὰν Νάριουσις ὅς γίνῃς
πάρη τὴν σκευτῆ τοῦ Φάλλμου τὸ σπασίρι,
γὰλα πικραμυγῶδου μὲ μίνα λαογιάνης.
χυρὶς κι' ὁ Περικλῆς τὸ μυστικὸν ἐξῆρ.